

Cuộc đổ bộ trong lòng địch

Kể từ sau cuộc đổ bộ bằng trực thăng của Tiểu đoàn 1 Quái Đểu vào ngày 11/7/72, tại quận Triệu Phong, tỉnh Quảng Trị, chưa một ai viết lại cuộc đổ bộ ấy, và tôi nghĩ nếu tôi không viết để nói lên cuộc chiến đấu ác liệt, oai hùng này thì ai có thể viết thay tôi ? Vì như tôi đã trình bày trong tập Hồi ký CỜN LỐC DÀI, hơn 100 ông phóng viên thế giới, không một ông nhà báo nào dám "thi thố tài năng" đi theo chúng tôi cả. Cũng như 2 nữ phóng viên chiến trường Việt Nam là Kiều Mỹ Duyên và Lam Thiên Hương một thời ngang dọc đã lắc đầu khi tôi mời 2 cô đi "du ngoạn". Nổi danh thì cũng muốn, nhưng nghĩ đến mạng sống như "chỉ mảnh treo chuông" 2 cô vừa cười vừa nói: "Thôi, tui chẳng ham đâu".

Như có một thôi thúc, ray rứt nào đó buộc tôi phải viết để nói lên sự thật oai hùng của binh chủng Thủy Quân Lục Chiến nói riêng và Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa nói chung, đã tạo được trong cuộc chiến tranh Việt Nam. Xin cho phép tôi được làm một nhân chứng lịch sử để tô đậm thêm Quân sử hào hùng của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

*

... Phá Tam Giang vào một sáng mù sương 11/7/72

Dù đang là mùa hè nhưng trời Huế vẫn còn sương mù, một làn khói mỏng giăng đầy, bao phủ cả một vùng Vân Trình rộng lớn. Trên cánh đồng vừa mới gặt, mùi rạ thơm thoang thoang, nếu có thêm vài cô thôn nữ xinh xắn của mẹ Việt Nam nữa là ta đã có một hình ảnh đồng quê thanh bình của bao năm cũ. ... Gia đình Quái Đểu hơn 700 tay súng đã sẵn sàng tại bãi bốc chờ lên trực thăng đi vào đất đ.ịch. Những chàng Kinh Kha thời đại đang ưu tư về cuộc đời và đang chờ đón một tương lai không mấy rạng rỡ.

Đúng 7 giờ sáng, chiếc trực thăng UH-1B của chỉ huy đáp xuống cạnh nhà thờ 2 chuông Diên Môn, bốc tôi và cố vấn Mỹ bay thẳng ra biển Đông. Để tránh phòng không đ.ịch, trực thăng đã phải bay trên biển và ở cao độ vừa tầm cho chúng tôi quan sát thành phố Quảng Trị và quận lỵ Triệu Phong, nơi Tiểu đoàn 1 Quái Đểu sẽ phải đổ bộ để tái chiếm.

Quận Triệu Phong nằm về phía Đông Bắc cổ thành Quảng Trị khoảng 2 cây số, là quê hương của tên đồ tể Lê Duẩn, môn đệ kế vị già Hồ đã về châu Diêm Vương. Vì vậy không dễ gì đ.ịch để chúng tôi tái chiếm lại Triệu Phong.

Những tui lửa B.52 chiều ngang 1 cây số và chiều dài 3 cây số được lóe lên từng chớp, và khi các chùm bom chạm đất thì lửa bốc cháy cùng những tiếng nổ phụ rền vang một góc trời ... Tại đây đ.ịch cũng sẵn sàng nghênh đón chúng tôi. Đơn vị bạn gần nhất vẫn còn ở tuyến sau Mỹ Chánh mịt mù. Chúng tôi sẽ phải nhảy trên đầu đ.ịch, đánh thọc sâu vào lòng đ.ịch, bóp ngay yết hầu chúng, buộc chúng phải nhả Cổ thành Quảng Trị mà chúng đã chiếm giữ hơn 3 tháng qua. Sư đoàn Dù đã gặp phải muôn vàn khó khăn và thiệt hại nặng nề khi tái chiếm Quảng Trị.

Có lẽ thượng cấp quên đi cửa ngõ Triệu Phong, nơi mà Việt cộng phải giữ với bất cứ giá nào, để bảo vệ huyết lộ dẫn ra Cửa Việt bằng đường bộ và đường thủy dọc theo sông Thạch Hãn. Nhờ huyết lộ này mà chúng có thể tiếp tế cũng như tải thương và thay quân rất dễ dàng.

Đúng 12 giờ 5 phút ngày 11/7/72, ngày mà suốt đời tôi không bao giờ quên được. Trước khi lên máy bay, Tướng Trưởng và Tướng Lân đến bắt tay và chúc chúng tôi thành công. Lời nói của Tướng Lân, Tư lệnh Sư đoàn Thủy Quân Lục Chiến như một luồng điện chạy dài theo xương sống tôi:

- Danh dự này, tôi giao cho anh và Tiểu đoàn 1 Thủy Quân Lục Chiến.

Riêng Đại tá Bảo, Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn 147 nhìn chúng tôi như một người cha nhìn những đứa con thân yêu đang đứng bên bờ vực thẳm. Ông rơi nước mắt nói với tôi lời giã biệt:

- Mày cố gắng giữ gìn anh em, khuyên họ nên đọc kinh cầu nguyện theo đạo giáo của họ!

Tiểu đoàn 1 Thủy Quân Lục Chiến với biệt danh Quái Điều được trực thăng bốc từ nhà thờ 2 chuông Diên Môn bay ra Triệu Phong, bắt thần đổ trên đầu địch, giữa những đám ruộng trước quận lỵ.. Tuy bãi đáp đã được B.52 "dọn cỏ" suốt 2 tiếng đồng hồ, với 33 phi vụ đã cày nát từ Đông Hà đến Quảng Trị, mà gia đình Quái Điều vẫn được con cháu Bác và Đảng dân chào long trọng. Súng phòng không 23 và 37 của địch bắn lên như pháo bông.

Đại đội 4 Tiểu đoàn 1 do Đại úy Trịnh Văn Thềm chỉ huy, lãnh nhiệm vụ đổ bộ trước. Hai chiếc trực thăng khổng lồ CH.54 chạm đất một cách bất ngờ nên thoát được phòng không địch. Có 32 chiếc trực thăng đổ quân, gồm 17 chiếc CH-53 (loại Chinôk Mỹ dùng để cứu con tin tại Iran) chở được 60 người và CH-46 loại Chinôk chở được 20 người. Chiếc tôi đi bị lãnh 4 viên phòng không, tưởng chừng như rút. Vừa rời khỏi trực thăng, tôi đã được chào mừng bằng một trái 57 ly không giật, vì chung quanh tôi là một rừng antenn truyền tin. Tôi bị thương ở đùi phải, máu ướm đầm. Viên Trung úy Hải quân Mỹ bị lòi ruột ra ngoài trông thật khiếp, nhưng vẫn còn sống. Đau đớn cho Tiểu đoàn chúng tôi là 1 chiếc trực thăng bị rút và nổ tung sau đó 2 phút lại chở nguyên Trung đội Quân y, 60 người chỉ sống sót 12 trong đó có Bác sĩ Hoàn. Ông đã lao được ra ngoài cửa cấp cứu, nhưng phải 2 ngày sau mới bò về được Bộ chỉ huy Tiểu đoàn với thân hình cháy phỏng nặng. Chúng tôi không lấy được xác những người bị chết vì chiếc máy bay này thuộc Bộ chỉ huy Tiểu đoàn và đã mang theo 47 trái mìn chống chiến xa và tất cả đã tan tành theo chiếc máy bay.. Đáng lẽ tôi đã gửi xác theo chuyến đó rồi, nhưng tới phút chót cố vấn Mỹ lại rủ tôi đi trên chiếc CH-46 để khi xuống bãi thoát ra thật nhanh, tránh được phòng không địch.

Ngay phút đầu, sau khi hoàn tất cuộc đổ quân, chúng tôi đã bị thiệt hại hơn 200 người vừa chết vừa bị thương. Người cố vấn Mỹ còn cho tôi biết trong số 32 máy bay trực thăng, có 29 chiếc trúng đạn và 2 chiếc rút, một nổ tại chỗ và một rút ngoài biển. Cuộc đổ bộ này đã được báo chí xem như cuộc đổ bộ Inchon tại Đại Hàn năm xưa. Tướng Lân được triệu về dinh Độc Lập để thuyết trình về cuộc đổ quân cho

Hội đồng An ninh Quốc Gia. Mọi người hồi hộp theo dõi bước chân của bày Quái Điều gan lì.

Cánh đồng Triệu Phong đã trở thành bãi chiến trường khốc liệt. Xe tăng Việt cộng phối hợp với bộ binh của chúng bắt đầu rời vị trí phòng thủ để rượt đánh chúng tôi, và những chiếc trực thăng vũ trang "Cobra" của phe ta đã tảo bạo săn đuổi chúng như những con điều hầu hung dữ. Riêng Tiểu đoàn 1 Quái Điều lúc bấy giờ tan tác như bầy gà lạc mẹ, mạnh ai nấy đánh, dùng chiến thuật cá nhân phối hợp từng tổ nhỏ cố bám lấy bờ sông Vĩnh Định là chi nhánh của sông Thạch Hãn để làm điểm tựa, giữ lấy mạng sống mong manh. Hai con sông này đã nuôi dưỡng quận lỵ Triệu Phong, làm cho nó trở nên trù phú và sầm uất nhất tỉnh Quảng Trị, giờ đây đang ôm ấp che chở cho những toán Quái Điều lạc bầy.

Nhờ vào súng M.72 chống chiến xa ta đã bắn hạ được một số tăng địch, có những chiếc bốc cháy cách xa ta chỉ 50 thước, làm cho anh em an tâm hơn và tin tưởng vào loại vũ khí cá nhân hiện đại và tối tân này, mỗi Đại đội chỉ được trang bị 12 trái thôi. Những hố bom trở thành vị trí chiến đấu lý tưởng cho binh sĩ mình. Họ đứng thẳng, tỳ súng vào miệng hố nhắm vào từng đợt sóng biển người của bọn Việt cộng khát máu mà bắn.

Đại đội 1 của Đại úy Bùi Bồn đã dùng con sông Vĩnh Định như một chỗ tựa tốt để chống trả từng đợt xung phong của địch cũng như yểm trợ cho các Đại đội 2, 3 và chỉ huy còn đang phơi mình trên bãi đáp. Kết quả sơ khởi Đại đội 1 đã tịch thu 10 cây súng 37 ly phòng không của địch đã đặt hàng ngang tại bia làng. Trời đã vào đêm, bóng tối đồng lõa với tội ác của địch qua những đợt "cấn lén" nhưng cũng là người bạn chân tình che chở cho chúng tôi, hạn chế tầm quan sát của địch nên chúng chỉ dùng pháo đe dọa vu vơ. Đến 10 giờ Tiểu đoàn mới nắm được tay nhau, lập thành một phòng tuyến tạm thời. Chỉ còn Đại đội 4 của Đại úy Thềm bị cô lập phải tự phòng thủ bảo vệ riêng, nhưng xét về mặt chiến thuật thì rất có lợi cho Tiểu đoàn. Một cái chốt khổng lồ làm tiền đồn cho đơn vị tại Chợ Sãi, dùng Pháo binh và Hải pháo ngăn chặn sự di chuyển của địch từ Cổ thành Quảng Trị qua quận Triệu Phong, cũng như quan sát được thủy lộ dẫn ra Cửa Việt. Chiếm và giữ được Triệu Phong thì sớm muộn gì tỉnh Quảng Trị cũng sẽ trở về vùng đất Tự do.

Thường thường đánh nhau với những đơn vị chính quy tuy chém giết thả giàn "mạnh được yếu thua" nhưng thích hợp với người quân tử. Một cuộc chiến tranh quy ước, có lúc đánh lúc nghỉ, ăn uống, tiếp tế, tải thương, thay đổi lối đánh cho phù hợp trận liệt, rồi trở lại đánh tiếp. Nhưng với bọn Việt cộng, các cấp chỉ huy của chúng có được đào tạo ở một quân trường nào đâu! Đã vậy đầu óc lại bị Bác Đảng nhồi nhét hận thù đầy ắp nên chúng hằng say chém giết ... từ chú du kích nhỏ bé không biết gì gặp lúc đàn anh chết nhiều quá, cũng nhảy ra thay thế chỉ huy. Vì vậy Việt cộng chỉ biết dùng một chiến thuật rừng với lối đánh lén, cắn lén!

Triệu Phong lúc bấy giờ là vùng địch kiểm soát nên họ có nhiều lợi thế hơn ta. Chúng rình rập, tấn công không ngại nghỉ cốt làm cho quân ta mệt, tinh thần căng thẳng, quân số tiêu hao dần mòn. Nếu không có tinh thần cao và khả năng điều luyện sẽ bị chúng dồn ngã dễ dàng. Tiểu đoàn 1 Quái Điều đang đi trên đoạn đường chông gai ấy. Đến 11 giờ đêm quân ta tạm ngưng chém giết, mọi người lục ba-lô lấy cơm sấy ra nhai. Ngồi trong hố cá nhân, chẳng cần cấp chỉ huy ra lệnh hay kiểm soát đồn đốc, ai nấy cũng đề cao cảnh giác và sẵn sàng lâm chiến vì đã quá quen thuộc với những đòn đen tối hạ cấp của lũ chuột Việt cộng.

Đêm khuya yên tĩnh, bỗng có tiếng la hét vang dội từ phía Chợ Sãi, nơi Đại đội 4 của Đại úy Thềm phòng thủ riêng. Một đoàn xe tăng địch với đèn pha sáng trưng, dàn hàng ngang cùng bộ binh chạy theo bên hông xe vừa bắn vừa hô xung phong. Tôi đã chuẩn bị trước các yếu tố tác xạ tiên liệu Pháo binh và Hải pháo, 42 khẩu pháo 105 ly nhà đạn cùng lúc và liên tục cộng với hàng ngàn trái hải pháo loại 500 cân Anh khổng lồ, khi nổ chụp lúc chạm nổ, trút lên đầu địch.

Vận tào số truyền tin nội bộ của Đại đội 4 tôi theo dõi trận đánh, nghe các Trung đội trưởng liên lạc với Đại đội trưởng lòng tôi yên tâm được phần nào và cảm phục sự gan lì của họ. Trên máy PCR. 25 vang lên giọng nói bình tĩnh của Thiếu uý Tánh khi anh liên lạc với Đại úy Thềm:

- Thần Phong hãy yên tâm, chiếc tăng đầu còn cách chúng tôi 100 thước, tôi đã ra lệnh từng tổ 3 người sẵn sàng M.72 nghênh chiến ... Hiện giờ chiếc gần nhất chỉ còn khoảng 50 thước, chờ kết quả, sẽ có một số "cua rang muối" (chiến xa địch) để tặng Thần Phong và Hương Giang (danh hiệu của tôi).

Thiếu uý Tánh nói tiếp trong sự hồi hộp của tôi:

- Tôi bắn thử một viên M.72 chống chiến xa, kết quả tuyệt vời, chính tôi cũng không ngờ đạn vừa ra khỏi nòng là một tiếng nổ long trời, con cua trước mặt tôi đã nổ tung và bùng cháy.

Tất cả các Trung đội đều an tâm và phấn khởi, từng tổ tam tam chế đã dùng M.72 cải tiến để đưa đoàn

cua của Bác vào chảo rang. Đại đội trưởng đã gọi máy về Tiểu đoàn tặng tôi có đến hàng chục con cua Riềng Hạ sớ ếch, Tiểu đội phó dùng M.79 phóng lựu, một mình anh đã rang 3 con cua ngon lành.

Song song với Đại đội 1 và 4, sự chiến đấu gan dạ của Đại đội 2 của Đại úy Duật và Đại đội 3 do Trung úy Vàng Huy Liễu chỉ huy đã tạo sức mạnh vô song cho gia đình Quái Điều. Sự đoàn 312 của Việt cộng với quân số gấp 10 lần hơn đã không nuốt được Tiểu đoàn 1 Thủy Quân Lục Chiến kiên cường. Qua hai ngày song đấu, địch đã được tăng viện nhưng không vì thế mà áp đảo được quân ta. Cấp chỉ huy Việt cộng đã đánh giá sai lầm về Tiểu đoàn 1 Quái Điều, và cho đây là một miếng mồi ngon chúng chỉ cần nhe nanh là đã nuốt chửng được ngay. Việt cộng đâu ngờ gặp phải một miếng mồi lửa, tạo nên bởi sự đoàn kết sắt đá, gắn bó keo sơn cùng sự chiến đấu bền bỉ gan dạ của anh em binh sĩ ta. Và chúng cũng không lường được lòng yêu nước tràn đầy của những người lính Việt Nam Cộng Hòa trước sự tồn vong của đất nước. Tiểu đoàn 1 Quái Điều đã tổ chức được vị trí phòng thủ kiên cố bằng máu xương và sức mạnh tinh thần của mình cộng với sự yểm trợ hùng hậu mà chưa bao giờ Quân lực Hoa Kỳ xử dụng trên chiến trường Việt Nam.

Tôi đang liên lạc trên hệ thống Không lực để nhờ họ đánh phá căn cứ Ái Tử, (nơi mà địch đang đặt Bộ chỉ huy và căn cứ hỏa lực để yểm trợ cho chiến trường Quảng Trị) bằng những trận rải thảm B.52 tạo nên những biển lửa khổng lồ đốt cháy tham vọng điên cuồng của bọn Cộng sản cướp nước bạo tàn, thì Trung sĩ Ngừ cận vệ trung tín nhất của tôi chạy vào báo:

- Trình Thiếu tá, Trung úy Kỳ thuộc Đại đội Viễn thám vừa bắt được 2 nữ du kích Việt cộng, tịch thu 2 khẩu súng "cá-bìn" tại nhà mình đang đóng quân!

Thì ra căn hầm cư trú của 2 "cô bé" du kích chỉ cách hầm đóng quân của tôi và cố vấn Mỹ độ 10 thước, trong vòng 24 giờ qua các cô muốn giết chúng tôi lúc nào chẳng được. Vì thế tôi đến gặp 2 cô và được biết họ cũng như hầu hết thanh thiếu niên Quảng Trị bị kẹt lại sau khi quân ta rút về tuyến Mỹ Chánh đã bị Việt cộng đoàn ngũ hóa và trang bị thành tổ "dân quân chiến đấu". Hai cô còn cho biết họ là nữ sinh trường trung học Nguyễn Hoàng và có người anh cả là Đại tá làm việc tại Bộ Tổng tham mưu Quân lực Việt Nam Cộng Hòa.

Tôi liền cời trói, bảo lãnh 2 cô và gia đình họ rồi hứa sẽ đưa ra vùng tự do sau cuộc đổ bộ này. Từ đó

2 cô là những người phục vụ đặc lực cho đơn vị tôi về tình hình du kích tại địa phương. Nhờ vậy mà chúng tôi đã thanh lọc và bắt giữ cũng như tịch thu rất nhiều tài liệu và vũ khí. Thế mới hay, trong cuộc chiến, yếu tố "tranh thủ nhân tâm" cũng quan trọng không kém, và còn tiết kiệm được xương máu anh em.

Sau 15 ngày chiến đấu quên ăn quên ngủ, Tiểu đoàn 2 Trâu Điền đã giao tiếp được với Tiểu đoàn chúng tôi nhưng cách nhau bằng con sông Vĩnh Định. Vì không dùng được trực thăng nên tôi phải nhờ đơn vị bạn này tải thương bằng những bè chuối buộc dây kéo qua sông !

Sau đó Tiểu đoàn 1 Quái Điều được đưa về Huế, chúng tôi như những người về từ cõi chết, râu tóc rậm rạp như người rừng, mắt sâu như vực thẳm, tiều tụy như những bệnh nhân lâu ngày. Chúng tôi những người lính Thủy Quân Lục Chiến đã dành phần đời trai trẻ của mình cho những chuyến đi dài không mệt mỏi: từ tuyến đầu của con sông Thạch Hãn, được chọn làm giới tuyến ngăn địch cho đến vùng đầm lầy sông Ông Đốc, chặng đường cuối của quê hương hoặc lặn lội vùng biên giới Miên Lào với núi rừng trùng điệp... với một mục đích duy nhất là bảo vệ quê hương thân yêu khỏi lọt vào tay quân Cộng sản khát máu, bạo tàn.

Trung Tá Nguyễn Đăng Hòa